

forslag her, skal jeg ikke opholde mig videre derved, men kun notere, at Principet: fuld Ligestilling mellem Mand og Kvinde, i hvert Fald for de Stillingers Vedkommende indenfor Militæretaten, som lige saa fuldt kunde være beklædte af Kvinder som af Mænd, her dog ikke er gennemført.

Men Lovforslaget angaar altsaa alle civile Stillinger baade borgerlige og kirkelige. Nu er der det ejendommelige ved dette Lovforslags Historie, at det, der har fanget Offentlighedens Opmærksomhed og ganske særlige Interesse, slet ikke er det, at Kvinder kan faa Adgang til borgerlige Tjenestestillinger og Hverv, men udelukkende, at det foreslaas at give dem Adgang til Præsteembederne, ja, populært gaar Lovforslaget jo under Navnet: Lovforslaget om kvindelige Præster. Dette, at Interessen og tillige Kritikken saa stærkt og udelukkende samler sig om den kirkelige Side af Lovforslaget, mener jeg peger i Retning af, at man ikke burde have koblet det borgerlige sammen med det kirkelige, men have udsøndret de to Sider af Lovforslaget til Behandling hver for sig, og det saa meget mere, som det vel maa siges altid at have været Rigsdagens Praksis at behandle kirkelige Spørgsmaal for sig og borgerlige for sig. Jeg tror derfor, at man burde have begrænset dette Lovforslag til foreløbig kun at indføre Ligestilling mellem Mand og Kvinde paa de borgerlige Omraader, idet helt andre Hensyn gør sig gældende paa det kirkelige Omraade, da Folkekirken har sin ganske særlige Lovgivning og Ordning. Lovforslaget er da ogsaa af store Kredse blevet betragtet som et Brud paa den kirkelige Borgfred, idet det hævdes, at der herved gribes ind paa Kirkens indre Omraader, skønt den højtærede Kirkeminister selv har ønsket, at der foreløbig skulde herske Ro om ethvert Spørgsmaal af principiel Natur. Heroverfor har Ministeren saa anført, at han til saadanne Spørgsmaal kun kan henregne dem, der angaar Præsteløftet og Ritualen og lignende, og at Spørgsmaalet om kvindelige Præster kun er et ydre Anliggende. Maaske kan dette Standpunkt teoretisk forsvares, men jeg tror ikke, at den højtærede Ministers Opfattelse vil holde Stik i Praksis. Jeg vilde beklage det, hvis Kirkeministeren havde saa lidt Forstaaelse af, hvad der rører sig i store Menighedskredse i vort Land, at han ikke havde Opfattelsen af, at Spørgsmaalet om, hvilken Præst en Menighed skal have, i allerhøjeste Grad betragtes som værende et indre Anliggende. Jo, dette Spørgsmaal

berører i høj Grad Menighedens indre Liv og Velfærd, og ikke mindst bliver Spørgsmaalet brændende, naar man som her er i Færd med at komme ind paa nye Baner, som ikke hidtil er blevet betraadt i noget evangelisk-luthersk Land og Kirke. Vi staar ogsaa med en stærk Trang til skandinavisk Samstemmighed paa saa mange Omraader som muligt, men mig bekendt er der ikke blevet forelagt eller endog paa-tænkt noget Lovforslag af den Art i noget af vore Broderlande og heller ikke i noget andet luthersk Land. Der er altsaa Grund til at overveje denne Sag nøje, saa at man ikke betragter den blot som et Led i den borgerlige Lov, men lader det kirkelige Livs Krav være det bestemmende. Ved at lade det kirkelige Omraade gaa i Følge med de borgerlige Stillinger og Ombud, f. Eks. det at være Snefoged, overlader Kirkeministeren til Statsministeren at tage sig af det kirkelige og synes saaledes ikke at regne med dette Lovforslag som et kirkeligt Lovforslag. Men ikke desto mindre sendes der samme Dag, som Statsministeren fremsætter Lovforslaget i Folketinget, den 14. Januar, fra Kirkeministeriet til Bisperne og det teologiske Fakultet en Forespørgsel om deres Stilling til Sagen, og man kan tænke sig disses Forbavelse, da de, samtidig med at de modtager Ministerens Forespørgsel, læser i Dagens Aviser, at Sagen er blevet forelagt Rigsdagen, og yderligere forbavnes de ved nogle Dage efter at se, at Ministeren har taget Stilling til Sagen og anbefalet den, for Bispernes og Fakultetets Svar forelaa. Man kan ikke undre sig over, at Sjællands Biskop i sin Svarskrivelse spørger om, hvorfor Ministeren saa i det hele taget afæsker ham hans Mening. Det er dog vist ellers almindelig Praksis i det politiske Liv, at Sager, som indeholder noget principielt nyt, forberedes ved en Drøftelse mellem Ministeren og de ledende Mænd paa det paagældende Omraade, men en saadan Forberedelse har der absolut ikke været her. Heller ikke Menighedsraadene er blevet spurgt. Biskoppernes Udtalelser er noget forskellige med Hensyn til deres principielle Opfattelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt Kvinder kan være Præster, og man har ment, at dette svækkede deres Stilling, men man maa ikke glemme det, hvorom de alle er enige, nemlig at de ikke kan anbefale Tanken som en frugtbar Reform for det danske Kirkeliv. Ligeledes er de alle enige om at understrege, at man her er ved at betræde nye Baner, som man ikke i noget